

כיון ששחט בה פורתא אסרה –

As soon as he slaughtered it slightly, he prohibited it

Overview

The שוחט לע"ז asked, why does מאיר ר' obligate the 'וה' ד' payment when he was לע"ז? Seemingly as soon as there was a slight act of שחיטה, the animal became אסור בהנאה (for it was offered לע"ז) and when he completes the שחיטה it is no longer the owner's.¹ ישנו לשחיטה מתחלה ועד סוף regarding the issue of סוף פרש"י disagrees with תוספות.²

פרש"י disagrees with תוספות:

ואפילו למאן דאמר אין לשחיטה אלא בסוף נאסרת בפורתא קמא³ -

And even according to the one who maintains אין לשחיטה אלא בסוף, nevertheless the animal, which is slaughtered לע"ז, becomes forbidden with the first slight nick - שהאיסור תלוי במעשה ולא בשחיטה⁴ -

For the prohibition of ע"ז depends on the act, but not on the שחיטה –

תוספות proves this:

כדקאמרינן בהשוחט (חולין דף מ,א) אף על גב שאמר המשתחוה לבהמת חבירו לא אסרה⁵ -

As the גמרא states in השוחט, פרק השוחט, even though it says, 'one who bows down to his neighbor's cow, he did not make it forbidden', nevertheless -

עשה בה מעשה אסרה⁶ -

If he did an act of ע"ז on his neighbor's cow, he made it forbidden. Therefore, regarding איסור ע"ז, it takes effect as soon as פורתא -

ואההוא פורתא לא מחייב בתשלומי ד' וה' -

However, for that פורתא he is not liable for the 'וה' ד' payments -

¹ It is assumed that making even the slightest nick in the animal makes it לע"ז which is אסור בהנאה. However, the חיוב of 'וה' ד' is when it was a proper שחיטה (which means cutting the רוב of both סימנים).

² Whenever there is a legal act which requires שחיטה, there is a dispute whether the legal act takes place the entire duration of the שחיטה (which is called לע"ז מתחלה ועד סוף), or do we say that the legal act is accomplished at the very end only (אין לשחיטה אלא לבסוף).

³ This is in opposition to כיון ד"ה כיון, פרש"י, who maintains that this assumption of נאסרה בפורתא is only if we maintain אין לשחיטה אלא לבסוף; however, תוספות disagrees and maintains that even if we say אין לשחיטה אלא לבסוף, כיון ששחט בה פורתא נאסרה nevertheless.

⁴ We do not require a 'proper' שחיטה for an animal to be considered לע"ז, rather if an act of offering this animal is performed, even if it is only a slight nick, this act makes it לע"ז.

⁵ One does not have the right to make something אסור if it does not belong to him. However, this is only if he did not make a physical change in the animal; he merely bowed down to it.

⁶ The גמרא there clearly states that it is אסור even if he was שוחט only one סימן (which is not a proper שחיטה). See רש"י ד"ה היתה, who writes להחצי סימן דה"ל דוקא דה"ל לחצי סימן.

ואפילו למאן דאמר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף⁷ -

And this is valid even according to the one who maintains ישנה לשחיטה מתחילה - ועד סוף

כדאמרינן לקמן⁸ דבעינן וטבחו⁹ כוליה באיסורא:

As the גמרא states later that we require וטבחו should be completely in a forbidden manner, only then is there a ו'ה' ד'וה', however here, once it became אסור בהנאה in the very beginning, there is no longer a monetary איסור of slaughtering your neighbor's cow, since it is no longer his, for it is אסור בהנאה.

Summary

The rule that it becomes אסור בהנאה when פורתא, and there can be no תשלומין or אין לשחיטה אלא לבסוף, is true whether we maintain לשחיטה ועד סוף or ישנה לשחיטה ועד סוף. לשחיטה מתחילה ועד סוף.

Thinking it over

It appears from תוספות that if not for the דרשה of באיסורא כוליה וטבחו, and if we would maintain ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, there would be a reason to hold him liable for ו'ה' ד'וה'.¹⁰ However at the very moment that we want to impose the ו'ה' ד'וה', it is already simultaneously אסור בהנאה; how can he be חייב?!

⁷ One might think that if ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, the very first nick is part of the שחיטה, so it should be considered that he was שוחט the owner's ox, and be liable for ו'ה' ד'וה'. See 'Thinking it over'.

⁸ עב"א.

⁹ The תורה writes (in משפטים) regarding ו'ה' ד'וה' that וטבחו וכו' that וטבחו means to slaughter. We expound the word וטבחו to mean that the טבחו was באיסורא.

¹⁰ See footnote # 7.